

PŘEMYSL BIČOVSKÝ

KANONÝR,
KAPITÁN,
FOTBALISTA

Petr Nečada
Přemysl Bičovský

PŘEMYSL BIČOVSKÝ

KANONÝR, KAPITÁN, FOTBALISTA

PŘEMYSL BIČOVSKÝ

KANONÝR, KAPITÁN, FOTBALISTA

Petr Nečada
Přemysl Bičovský

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

HLAVNÍ SPONZOŘI

d plus

PROJEKTOVÁ A INŽENÝRSKÁ A.S.

© Přemysl Bičovský, Petr Nečada, 2024

Photos © archiv Bohemians Praha 1905, archiv Přemysla Bičovského,
archiv Petra Nečady, 2024

Cover art © Lukáš Tuma, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0156-5 (print)

ISBN 978-80-278-1333-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1361-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1362-9 (pdf)

Autor a nakladatelství děkují těmto subjektům, které podpořily vydání knihy:

Barvy a laky, a. s.

d plus

FK Teplice

Multitechnik s. r. o.

Vrábel Radek

Vaňatová Radka – odznaky-pins

ABC Chomutov Real, spol. s r. o.	Kmoníček Zdeněk - Malby a nátěry
ACURA spol. s r.o.	KOS sklenářství s.r.o.
Advercom s. r. o.	MALTOP-EKO s. r. o.
APEL stav s. r. o.	Matas Jaroslav
Betonárka GELLNER	MD COLOR v. o. s.
Bouda František	Mikrotex s. r. o. – Kropáč Michal
BRICOSTAV s. r. o.	Mostecký Kahan
Bureš Jiří, autodoprava	Mrázek Zdeněk
CORROTECH TRADE s. r. o.	OKS Montáže s. r. o.
Červenák Aljoša	Pavel Bodnárík - KANAB
Družstvo fanoušků Bohemians	Pekárnička tety Máji
DŘEVÁK K&S s. r. o.	Petrom stavby, a. s.
EDOZ PLUS s. r. o.	Pulpit Martin
Filípek Vratislav	QARK s. r. o.
FT STEEL s.r.o.	RADATI WORK s. r. o.
Hanák Petr	RN STŘECHY s. r. o.
Havlán Václav – Instalservis	Škuta Martin – Zahradnictví Údlice
Honišek Radek – Malířské a stavební práce	Temtec s.r.o.
Hyneš Jiří	TRADING BR s. r. o.
JE7BOZA s. r. o.	VICTORIA -TIP, a.s.
Jenčík Tomáš	VP GROUP SCAFFOLD s. r. o.
Jipeprodukt s. r. o.	Wekus spol s. r. o.

a dále děkují Karlu Řezníčkovi a Tomáši Skácelovi za spolupráci a odbornou revizi textu

Stadion Na Stínadlech v Teplicích byl otevřen v květnu 1973. Přemysl Bičovský na něm jako opora domácího týmu hrál tři roky, poté sem jezdil jako soupeř. Kapacita byla 18 500 míst, všechna k sezení. Na starou Droždárnu mohli fanoušci a hráči už jenom vzpomínat.

Takhle vypadal legendární Ďolíček v době, kdy zde hrál Přemysl Bičovský. Na tomto stadionu získal s Bohemians v roce 1983 mistrovský titul. Když bylo vyprodáno, oficiálně se do ochozů vešlo patnáct tisíc diváků, ale při důležitých zápasech se jich sem našlapalo o něco víc.

OBSAH

Přemku, děkujeme!	9
Z Košťan do první ligy	16
Zlato z Azurového pobřeží	44
Poslušně hlásím!	53
Děšť přinesl evropský titul	72
Jak se střílejí góly	87
Začala velká série	101
Slavný postup přes Anglii	112
Životní přestup do Bohemians	133
Těžká léta s Pospíchalem	153
Na čáře stál Amoros	170
Strhující jízda do semifinále	192
Mistři z Ďolíčku	213
Šťastné roky v Rakousku	238
Trenérem být nechtěl	253
Jsem na golfu	260
Dva rozhovory na závěr	265
Statistická příloha	286
O autorovi	319

MUŽSTVO TJ SKLO UNION TEPLICE V ROCE 1974

Vpředu zleva sedí Pavel Stratil, Jiří Šourek, **Přemysl Bičovský**, trenér Antonín Rýgr, asistent trenéra Zdeněk Faifer, Vladimír Žalud, Zdeněk Koubek a Miroslav Jirousek,

vzadu stojí František Vítů, Jiří Ženíšek, Miroslav Macháček, Karel Studený, Jiří Sedláček, Jiří Novák, Jaroslav Melichar, Jan Thorovský a Josef Vejvoda.

MUŽSTVO TJ BOHEMIANS ČKD PRAHA V ROCE 1983

Vpředu zleva sedí Zdeněk Prokeš, František Jakubec, Vladimír Borovička, Zdeněk Hruška, Jan Poštulka, Jaroslav Němec a **Přemysl Bičovský**, v prostřední řadě jsou vedoucí mužstva a sekretář Zdeněk Svoboda, trenér Tomáš Pospíchal, Jiří Ondra, Jiří Sloup, Pavel Chaloupka, Zdeněk Koukal, Miroslav Příložný,

Peter Zelenský, asistent trenéra Ladislav Ledecký a masér Ivan Balvín, nahoře stojí Tibor Mičinec, Zdeněk Krupka, Josef Hrabovský, Jaroslav Marčík, Vladimír Hruška, Stanislav Levý a Václav Hybš.

PŘEMKU, DĚKUJEME!

Na začátek si dovolím osobní vzpomínku. Zkousím svoji vlastní paměť. Tak schválně, kdy jsem Přemysla Bičovského poprvé viděl na hřišti? Je to dávno, tak strašně dávno, až to člověka děsí, ale kupodivu tohle vím naprosto přesně. Bylo mi jedenáct, poprvé v životě jsem navštívil vršovický Ďolíček, kam jsem později chodil pomalu jako domů, a shodou okolností zrovna nehrála Bohemka. Stadion využívala jako domácí tým i Dukla, neboť její Juliska se představovala, a Přemysl zde byl na vojně.

A protože si vybavuju, že do Ďolíčku přijela Žilina, není tak těžké zjistit podrobnosti. Sobota 18. března 1972, šestnácté ligové kolo, v hledišti sedm tisíc diváků, což byla výborná návštěva vzhledem k tomu, že Dukla moc fanoušků nikdy neměla. Žilina zaskočila favorita velmi dobrým výkonem a vedoucím gólem, takže její soupeř byl rád, že aspoň vyrovnal. Za Duklu nastoupily tehdejší i budoucí hvězdy jako Ivo Viktor, Václav Samek, Karel Dvořák, Jozef Móder, Stanislav Štrunc, Zdeněk Nehoda nebo Miroslav Gajdůšek. A taky Přemysl Bičovský. Ovšem vybavit si, jak se zrovna jemu vedlo, to už bych svoji paměť napínal příliš. Nepamatuju si to. To jméno jsem samozřejmě jako nadšený fotbalový fanoušek znal, ale to bylo tak všechno. Opakuju, bylo mi lehce přes jedenáct.

V pátek 19. srpna 1983 se před utkáním s Duklou rozloučil Přemysl Bičovský s Bohemkou, s fanoušky v Ďolíčku a s československou ligou. Dary mu předává sekretář klubu Zdeněk Svoboda.

Zato jeho loučení o jedenáct a půl roku později se mi zapsalo do paměti mnohem výrazněji. Na jaře roku 1983 přivedl Bohemians jako kapitán k titulu, nádherně se rozloučil s československou ligou a v létě zamířil do rakouského Eisenstadtu. Před prvním domácím utkáním v novém ročníku přišel na trávník v civilu, dostal zeleno-bílý dres a čokoládového klokanu, naposledy zamával tribunám a Ďolíček burácel: „Přemku, děkujeme!“ Tleskal jsem, až mě dlaně pálily. Právě odcházel jeden z mých nejoblíbenějších fotbalistů, kterému vděčím za spoustu krásných zážitků.

Když končil, říkal jsem si, že jsem do té doby nikoho jiného neviděl hrát častěji než jeho. To byla spousta zápasů na stadionu i v te-

levizi. Jeho způsob hry, pohyb, vedení míče, zkrátka všechno, co dělá fotbalistu fotbalistou, všechno jsem měl tak zažité a nakoukané, že to před sebou vidím ještě dnes.

Bohemce jsem titul nesmírně přál. Měl jsem rád všechny její hráče, nedal jsem na ně dopustit, ale Přemysl Bičovský se mezi nimi tyčil jako velikán. Myslel jsem si to už tenkrát, dávno předtím, než by mě byť jen napadlo, že vznikne tahle knížka. V roce 2008, k pětadvaceti letům od titulu, vyšli poprvé *Mistři z Ďolíčku*, které jsem napsal jako vzpomínku na zlatou éru. V rozhovoru pro klubový web jsem dostal otázku: Když si vzpomeneš na mistrovský tým z roku 1983, kdo se ti vybaví jako první a proč?

Odpověděl jsem: „Málokdy je to tak, že člověk má jen jednoho oblíbence. V mužstvu, které vyhrálo ligu, bych asi jako každý pamětník našel takových víc. Probírám se v duchu sestavou a vybavuje se mi jeden idol za druhým. Brankář Hruška, král střelců Chaloupka, neuvěřitelný Sloup, jehož formu na podzim 1982 dodnes považuju za zázrak století, Jakubec, Němec, Čermák, Zelený... Jednoho z nich si nechávám jako trumf, a když už opravdu musím říct jedno jméno, tak Přemek Bičovský. Kapitán, osobnost,

S čokoládovým klokanem a zeleno-bílým dresem přes ramena naposledy zdraví diváky na stadionu, kde prožil tolik vzrušujících i radostných okamžiků.

opora ve všech zápasech, hráč, který by mohl nastoupit snad na každém místě a vždycky by patřil k nejlepším. Myslím, že v titulové sezoně ani jednou nezklamal. Když bylo nejhůř, když všichni ostatní zmatkovali, byl tady Přemek, jehož přítomnost mě vždycky uklidňovala. Vzpomínku mám ještě vylepšenou tím, že jsem ho kdysi poznal osobně.“

Dá se říct, že tohle bych podepsal i dneska.

Jak co nejlíp přiblížit Přemysla Bičovského fanouškům, kteří ho na hřišti nezažili? Nejlíp asi výčtem toho, čeho dosáhl.

Ligu u nás hrál šestnáct let. Začínal v Teplicích, dva roky vojny strávil v Dukle Praha, vrátil se do Teplíc a odtud po dalších čtyřech letech zamířil do Bohemians. O tom, že patřil k elitním hráčům, svědčí umístění v anketě Fotbalista roku. Mezi nejlepšími se objevoval pravidelně. Poprvé dostal hlasy v roce 1969, naposledy v roce 1983. Třikrát, v letech 1974, 1981 a 1982, skončil druhý! Je dost těch, kteří si mysleli, že aspoň jednou vyhrát mohl a měl.

Přestože byl po většinu kariéry běhavým, pracovitým záložníkem, dirigentem hry, který se umí vrátit a pomoci obraně, stejně jako nezištně přihrát, byl nesmírně nebezpečný i před brankou. Prosazoval se pravidelně. V šestnácti ligových ročnících byl sedmkrát nejlepším střelcem svého týmu – v Teplicích čtyřikrát, v Dukle dvakrát a v Bohemians jednou. Na záložníka úžasná bilance.

V roce 1981 dal stý ligový gól a stal se osmadvacátým členem Klubu ligových kanonýrů. Dokonce jako první, kdo nehrál v útku; většinu gólů nastřílel ze zálohy. Dočkal se i titulu Krále ligových střelců. Ovšem podobně jako u Fotbalisty roku měl trochu smůlu. Nejlepším střelcem v roce 1974 nebyl sám, neboť se o korunu dělil s Ladislavem Józsou.

Unikátní jsou jeho dva tituly mistrů Evropy – jednou v kategorii do 18 let, podruhé do 23 let! V obou případech na něm hra stála

a sestava bez něj byla nemyslitelná, zářil jako klenot v obou zlatých týmech. Po druhém z těchto triumfů v roce 1972 napsal Jaroslav Šálek, legenda mezi fotbalovými novináři, tyto řádky: „Kdy jsme viděli tak excelentní výkon dirigenta, jaký předvedl Bičovský? Vždyť svým pojetím, chytrostí, technikou, délkou přesných kopů připomínal chvílemi Bobbyho Charltona nebo současného proslulého tvůrce Netzera!“

Pro připomenutí, Bobby Charlton je snad největší postavou anglických fotbalových dějin a Günter Netzer byl v té době všeobecně uznáván jako nejlepší světový záložník.

U Přemysla Bičovského málem nezůstalo u dvou evropských titulů. Co chybělo, aby se jako jediný český i slovenský fotbalista mohl chlubit, že má tři zlaté medaile ze tří šampionátů? Pouze štěstí a pevné zdraví. Co ho postihlo, to byla opravdu životní smůla, která mrzí i po desítkách let. V kvalifikaci o postup na mistrovství Evropy 1976 byl jedním z těch, na něž se spoléhalo nejvíc. O jeho nominaci se nikdy nepochybovalo. A přece na zlatém turnaji, který vyvrcholil proslulou penaltou Antonína Panenky v Bělehradě, ke své velké lítosti chyběl. Zradila ho záda, takže nemohl ani pořádně trénovat, natož hrát. Na nezapomenutelné boje svých kamarádů a nedávných spoluhráčů se díval v televizi.

Tehdy se zdálo, že jeho kariéra je v troskách. Málokdo mu věřil. Nejlepší roky má za sebou, už se nedá dohromady, nikdy nebude hrát jako dřív... Takových hlasů nebylo málo, říkali si to i fanoušci na tribunách. A přece! Vrátil se – a jak! To nejlepší vlastně zažil až po třicítce, kdy hrál jako snad nikdy předtím. Krásný sportovní příběh se šťastným koncem.

Po pěti letech byl opět povolán do reprezentace. V roce 1982, v bezmála dvaatřiceti letech, si zahrál na mistrovství světa. O rok později se loučil na vrcholu slávy jako kapitán nejúspěšnějšího

týmu v historii Bohemians. Mistrovský titul a semifinále Poháru UEFA, co by chtěl ve své poslední domácí sezoně víc?

Kariéru ukončil v Rakousku, což je období, o němž fanoušci vědí nejmíň. I tam zářil a diváci si ho oblíbili. On sám mezi své velké úspěchy řadí dva postupy – s Mödlingem do první ligy a s Ybbsem do regionální ligy.

Rád bych ještě vysvětlil název této knížky. Kanonýr, kapitán, fotbalista. Proč zrovna tahle tři slova? Protože mi Přemysla Bičovského ideálně vystihují. Takhle si ho pamatuju.

Kanonýr, to je přece jasné. Přestože nebyl klasickým útočníkem, je členem Klubu ligových kanonýrů. V československé lize dal 106 gólů, v rakouské čtyřicet, celkem tedy 130, v prvním týmu Československa jedenáct. To je myslím hodně, když uvážíme, že nešlo o čistokrevného střelce. Byl především záložníkem a v posledních letech stoperem.

Kapitán mi k němu rovněž sedí. Když odcházel z Teplic, nosil pásku. V Bohemians totéž. Spoluhráči na něj vzpomínají jako na výraznou osobnost s velkým vlivem na celé mužstvo. Jak svými výkony, tak chováním a vystupováním. Byl autoritou pro všechny.

A fotbalista? Tak označuju hráče, kteří umějí v podstatě všechny. Kopnou do míče a vy to hned vidíte – ano, to je fotbalista! Je mi jasné, že člověk si ve vzpomínkách mnohé idealizuje, ale skutečně si nevybavuju zápasy, že by vyloženě zklamal, že by se na něj píska-lo nebo že by po jeho chybě padl gól. Ba co víc, nejen že nechyboval, to by bylo málo. Nebyl to žádný údržbář, posunovač míčů, jak se dneska říká, nýbrž kreativní hráč schopný krásně přihrát i sám zakončit. Zkrátka fotbalista jako hrom!

Jako novinář jsem se s ním poprvé setkal třicet let před vznikem této knížky při rozhovoru pro týdeník *Gól*. Potvrdilo se, co mi říkali zkušenější kolegové – že je velice ochotný, příjemný, zkrátka poho-

dář. Pár týdnů poté jsme přijeli s Jedenáctkou novinářů do Bystřan, kde na nás čekala místní stará garda. A ejhle, v sestavě Bičovský! Takže jsem si zahrál proti fotbalistovi, na kterého jsem se jako kluk chodil dívat a fandit. Nezapomenu na krásné posezení po zápase přímo u hřiště. Od té doby jsme se párkrát potkali. A teď jsem za ním jezdil do Teplic, za ním a jeho manželkou Lídou. Byla to milá setkání a jsem rád, že jsem touto knížkou mohl splatit dluh, který jsem k Přemkovi jako divák a fanoušek cítil.

Petr Nečada

Z KOŠŤAN DO PRVNÍ LIGY

Kdy a komu vstřelil první ze svých mnoha gólů, to už nikdo nezjistí, ale víme, kde se to stalo. Takhle Přemysl Bičovský vzpomíná na své úplné začátky a okamžiky, kdy se poprvé cítil jako skutečný kanonýr.

„V průjezdu do dvora v činžáku, ve kterém jsme bydleli, stála branka na klepání koberců. Přitahovala mě odmalička. Každou chvíli jsem na ni střílel jako na opravdovou bránu. Vždycky jsem někoho sehnal a přemluvil, aby se do ní postavil jako brankář a já mohl pálit. To mě strašně bavilo, větší zába-vu jsem neměl.“

Patří k těm generacím, které s fotbalem začínaly právě takhle. Na dvoře, na ulici, v parku, na louce... Narodil se v roce 1950, pět let po válce, a v padesátých

Typické dětství každého dítěte. Padesátá léta v severočeských Košťanech.

S maminkou Annou a tatínkem Vilémem. Bylo mu pět let.

bal, který přebil veškerou konkurenci.

„S kamarády jsme pořád někde lítali. V zimě, jak to bylo na vesnicích běžné, se na rybníku hrál hokej. Myslím si, že takhle všestrannost je důležitá a že mi v kariéře pomohla. Obávám se, že právě to mladé generaci dneska chybí. V Košťanech měli fotbalový oddíl, takže jsem se chodil dívat na zápasy prvního mužstva a sám jsem v deví-

letech se ještě o nějakém blahobytu nedalo mluvit. Jeho rodištěm jsou Košťany. Původně vesnice, později městys a dnes město, od Teplic vzdálené sedm kilometrů. Oba rodiče pracovali na šachtě a jako všichni v tomhle kraji se hodně nadřeli. Tak jako v mnoha okolních obcích i zde se těžilo hnědé uhlí.

Sport, pohyb, neustále venku, takové bylo dětství většiny dětí v té době. Hlavní byl fot-

Důkaz, že v dětství nehrál pouze fotbal, ale i hokej. Z bruslí a hokejky pod stromečkem měl velkou radost.

ti začal hrát za žáky. U školy byl krásný park, kde se dalo hrát, jako brankové tyče jsme používali stromy. Když jsme neměli trénink, scházeli jsme se tady. Doma jsem se nikdy neučil. Jako spousta kluků jsem přiběhl ze školy, hodil aktovku co nejdál, najedl se a utíkal na fotbal. Den co den, nic jiného jsme neznali. Vždycky se nás sešlo dost, abychom si to mohli dát na dvě, případně jsme hráli okýnka, stříleli na sebe, zkoušeli kličky, zkrátka všechno možné. Tady jsem získal fotbalové základy.“

Na konci padesátých let, kdy se stal členem družstva žáků Jiskry Košťany, se na věkové kategorie ještě nekoukalo tak přísně jako dneska. Je ti devět a jiným čtrnáct, patnáct? Nefňukej a ukaž, co umíš!

„Nerozlišovalo se, kolik komu je, hráli jsme všichni dohromady. Musel jsem se naučit, jak na hřišti přežít a jak se dostat k míči, abych si zahrál. Nebyla jiná možnost než vsadit na rychlost, pohyblivost, šikovnost, schopnost předvídat, techniku. Kdo tohle neuměl, moc si nekopl. Asi jsem měl na fotbal nějaký talent, protože jsem se prosazoval i jako jeden z nejmladších. Bez talentu by se na určité úrovni už hrát nedalo. Když nad tím přemýšlím, tak stejně jako to, že jsem se věnoval různým sportům, pomohlo mi i to, že jsem od začátku hrál proti starším, fyzicky vyspělejšími a zkušeněj-

Začínající fotbalista Jiskry Košťany. Od začátku bylo jasné, že díky svému talentu brzy zamíří výš.

S míčem klečí v první řadě vlevo. V této době už patřil k největším oporám dorostenců Košťan.

ším klukům. To mě provázelo i dál, v dorostu a po příchodu do ligy, dlouho jsem byl všude nejmladší.“

Protože například v paměti fanoušků Bohemians je zapsán jako kapitán jejich nejlepšího týmu v historii, jako kapitán mistrů ligy z roku 1983, nabízí se otázka, jestli se už na začátku kariéry projevoval jako ten, kolem něž se všechno točí. Byl rozeným kapitánem od malička?

„Ale kdepak, to vůbec nebylo možné. Vždyť kolem mě vždycky byli starší kluci. Neumím si představit, že bych mezi ně přišel a začal je nějak řídit a dirigovat, asi by mě hnali.“

Když začal hrát za dorost, brzy bylo jasné, že z něj roste výjimečný střelec. To se ostatně v jeho další kariéře potvrdilo. Jen namátkou: jeden gól v prvním utkání, pět gólů ve druhém, dva ve třetím,

tři ve čtvrtém... A tak dál. Ano, Košťany své soupeře přehrávaly, někdy dokonce výrazně, ale někdo ty góly nastřílet musel.

Ke koloritu doby patřilo, že nestačilo mít dobré výsledky ve fotbale, ale i v dalších činnostech. Takže dorostenci Košťan byli v novinách pochváleni za to, že vyhráli okresní přebor a postoupili do krajské soutěže, ale zrovna tak za to, že odpracovali 1653 brigádnických hodin. Za to jim tělovýchovná jednota koupila nové dresy.

TEPLICE MAJÍ ZÁJEM

Kdo v tehdejší době nežil, může si jenom představit, co kluci věděli o fotbale, kolik zápasů viděli naživo nebo v televizi a kolik znali hráčů. Vůbec se to nedá srovnat s dneškem, kdy vidíte každý zápas, na který si vzpomenete, a o nejlepších fotbalistech si přčtete všechno možné i nemožné. Přemysl Bičovský nejdřív chodil na fotbal v Košťanech. Do Teplic se jel poprvé podívat v květnu roku 1964. Na stadionu U Droždárny se představil brazilský klub América FC, který zde remizoval 2:2. Ve stejném roce se Teplicím podařilo po jedenácti letech postoupit do první ligy.

„Na ligu jsem už chodil pravidelně, ale horlivým fanouškem jsem nikdy nebyl. Samozřejmě jsem Teplicím přál, ale nijak přehnaně. V zahraničí jsem neměl žádné oblíbené kluby nebo hráče, vždyť jsem nikoho neznal. Televizi jsme doma měli relativně brzy, takže jsem se určitě díval, když dávali fotbal. Máma mi kupovala časopisy *Stadión* a *Kopaná-Hokej*, což byl předchůdce *Gólu*, chodil jsem si pro *Československý sport*. Z domova do trafiky jsem to měl asi třicet metrů. O fotbale jsem tedy získával informace, jak to šlo, moc toho nebylo. Ale že bych jednou chtěl hrát ligu, to jsem věděl.“

Jako kluk sledoval legendární fotbalisty, kteří tvořili základ stříbrného týmu na mistrovství světa 1962 v Chile. Josef Masopust, Ladislav Novák, Svatopluk Pluskal, Andrej Kvašňák, Ján Popluhár,

Tomáš Pospíchal... Proti některým si ještě zahrál, mnozí ho později trénovali. Sám si velice vážil Josefa Masopusta.

„Obdivoval jsem ho kvůli tomu, jak uměl dirigovat celé mužstvo. Škoda, že jsem si proti němu nezahrál. Když jsem začínal, měl před sebou poslední ligový ročník u nás. Na podzim jsem proti Dukle nenastoupil. A na jaře jsem sice hrál, ale on ne. Podobně jako s Masopustem jsem se minul i s mým pozdějším trenérem Tomášem Pospíchalem. Pokud mám ale říct, koho jsem opravdu hodně obdivoval, tak útočníka Rudu Kučeru. Fantastický fotbalista, byla radost se na něj dívat. Věčná škoda, že se tak brzy vážně zranil a skončil.“

Brzy bylo jasné, že mladý fotbalista přerostl svým uměním Košťany a zamířil výš. V létě roku 1966 o něj poprvé projevily zájem Teplice a nabídky mu, aby přestoupil a hrál za jejich dorost.

„V Košťanech mě odmítli pustit, tak jsem prohlásil, že už za ně nebudu hrát. Asi dva zápasy jsem trucoval a díval se na hřiště doma ze střechy, ale pak jsem se uklidnil a vrátil se. To už jsme se přestěhovali a bydleli přímo u hřiště. Když z Teplic přišli podruhé, už jsem přestoupil.“

Šestnáctiletý dorostenec Sklo Unionu Teplice. Zanedlouho bude hrát ligu za první tým.

PŘIPRAV SE, V NEDĚLI HRAJĚŠ

Rok 1967 byl osudový. Události šly rychle za sebou – v lednu příchod do dorostu Teplic, v květnu první přátelské utkání za první tým, v září ligová premiéra. O jeho vyřízení v tomto roce nejlip vypovídá následující bilance. Odehrál 76 zápasů – za dorost Československa čtyři, za áčko Teplic ligových pět a přátelských deset, za dorost v lize jednadvacet a dalších šestatřicet bylo přátelských, pohárových a turnajových. V těchto 76 utkáních nastřílel 55 gólů.

V Teplicích nejprve dostával příležitost mezi dorostenci. Ve svém čtvrtém střetnutí poprvé skóroval, v pátém znovu, v šestém dvakrát a v sedmém rovněž dvakrát. A takhle to šlo zápas za zápasem. Není divu, že brzy začal trénovat s ligovým mužstvem a byl taky povolán do dorostenecké reprezentace.

„Když jsem přišel poprvé mezi chlapy, pozdravil jsem dobrý den a všem vykral. Kluci mi řekli, že jsme v jednom mužstvu a že si tyká-

Poslední měsíce s dorostenci Košťan. Přemysl Bičovský je vlevo dole.

Útočí v dorostenecké lize. Rok 1967 byl pro jeho kariéru zásadní.

me. Zajímavé je, že nejdřív jsem se dal dohromady spíš s těmi staršími – Emilem Stiborem, Vencou Kameníkem, Jirkou Sedláčkem. Ti mě provedli mými začátky a hodně mi pomohli. Později jsem se k mladým hráčům choval stejně. Nikoho jsem nebuzeroval, pokud to nebylo na hřišti, sám ani nejsem výbušný typ, abych se rozčiloval, to už muselo být, když to ve mně bouchlo.“

Na jaře 1967 tedy sbíral první zkušenosti s dospělým fotbalem. Zjistil, že je úplně jiný než v dorostu, mnohem náročnější a tvrdší. Příležitost v áčku dostal 16. května v přátelském střetnutí v Pardubicích, které domácí vyhráli 1:0.

„První start si pamatuju přesně, protože to vyšlo na můj svátek. Asi jsem nehrál nejhůř. Trenér Rýgr se po zápase zajímal, jak to se

Začátky v Teplicích. Přemysl Bičovský je čtvrtý zleva v první řadě.

mnou je a jestli můžu v áčku zůstat. Chodil jsem na průmyslovku, ale jakmile jsem začal hrát ligu, škola šla do háje. Potom jsem ji ještě zkusil dálkově, ale nedokončil. Fotbal dostal přednost před vším.“

Antonín Rýgr, jehož jméno zde padlo, je významná postava v historii českého fotbalu. Člen Klubu ligových kanonýrů, dvojnásobný mistr ligy se Spartou, dvojnásobný reprezentant. Jako trenér působil ve Spartě, ve Slavii a v Teplicích, vedl i reprezentaci. Když ho Přemysl Bičovský poznal, bylo mu 46 let.

„Nemůžu proti němu říct ani slovo. Pro mě to byl výborný trenér, který mi dal první šanci v lize. Abych posuzoval, nakolik byl odborně zdatný, to si netroufám. Přece jen jsem byl mladý kluk, který se teprve rozkoukával a neměl jsem žádné srovnání s jinými trenéry na téhle úrovni. Co si pamatuju, byl jako hodně jeho kolegů v té době spíš praktik, zkušený chlap, který poznal fotbal ze všech

Trenér Antonín Rýgr ho vytáhl z dorostu do prvního týmu a dal mu šanci v lize, nominoval ho i k prvnímu zápasu v reprezentaci. Takhle si mladého Přemysla fanoušci už nejspíš nepamatují.

stran. Zajímavá a nevídaná je jeho jedna podivnost – každému hráči vykal, starým i mladým, i mně jako sedmnáctiletému. To jsem jinde nezažil. Nedalo se k němu moc proniknout. Josef Forejt, který ho později nahradil, byl mnohem lidovější. Mimochodem Rýgr a Forejt byli švagři.“

Otázkou je, nakolik Rýgr na ligu s nováčkem počítal. Když týdeník *Kopaná-Hokej* uveřejnil v létě 1967 soupisky před novým ročníkem, Přemysl Bičovský uveden nebyl. Nejspíš šlo o technické nedopatření, protože s ostatními se připravoval a jeho ligový start se blížil. Napoprvé měl ovšem smůlu.

„Tentokrát to pro změnu vyšlo na moje narozeniny. Ve druhém kole jsme jeli do vršovického Ďolíčku, kde nás čekala Bohemka.

Kdepak by mě napadlo, kolik toho tady jednou odehrajú. Rýgr mi dal najevo, že nastoupím. Nejdřív jsem se těšil, ale jak jsme se blížili k Praze, byl jsem čím dál nervóznější, možná jsem i něco špatného snědl. Zkrátka, udělalo se mi špatně, takže autobus musel kvůli mně zastavit. Trenér mě nakonec nepostavil, což se asi nemůžu divit. Skončilo to 3:3. Do starého Ďolíčku, ještě bez nové hlavní tribuny, přišlo třináct tisíc lidí, bylo plno. A já se díval na nádherný fotbal, obdivoval jsem zkušené hráče a říkal si, co bych tam v sedmnácti mezi nimi asi dělal.“

Naštěstí podobné úvahy ho brzy přešly a toužil ukázat, že na ligu má. Teplice nezahájily nijak oslnivě a po čtvrtém kole trčely na jedenáctém místě se třemi body – jedno vítězství, jedna remíza, dvě porážky. V týdnu po tréninku za ním přišel trenér Rýgr, ať se připraví, že v neděli nastoupí. Nedělej z toho vědu, poradil mu, ničeho se neboj a hraj, co umíš!

Nadešla neděle 10. září 1967. Bylo mu sedmnáct let a 23 dní. V pátém kole přijel Baník Ostrava, který se v tabulce držel na druhém místě. Domácí Teplice utkání zvládly a dvanáct tisíc diváků oslavilo výhru 1:0. Stojí za to připomenout historickou sestavu: Sedláček – Setínský, Myslivec, Novák, Malina – Smetana, Jílek – Holomoj, Kantor, Bičovský, Stratil.

„V systému 4–2–4 jsem hrál levou spojku. Ze začátku jsem určitě byl nervózní, přece jen první zápas v lize, plné tribuny, to na vás dolehne. Nebudu se tvářit, že to se mnou nic nedělalo. Ale brzy jsem se uklidnil a na konci už jsem žádnou nervozitu necítil. Pomohli mi i spoluhráči.“

Premiéra se mu docela povedla, jak naznačují ukázky z denního tisku:

„Dobře zapadl do mužstva sedmnáctiletý dorostenec Bičovský, který nahradil zraněného Dočkala v útoku.“

„Ve vítězném celku podali všichni velmi dobrý a bojovný výkon, uplatnil se i debutant Bičovský.“

„Dorostenci Bičovskému se ligový debut vydařil. Byl rychlý, dobře nahrával a taky střílel.“

„Trenér Rýgr využil Dočkalova zranění k zařazení dorostence Bičovského. Ten srdnatě bojoval a rozhodně nezklamal.“

„Dobře zapadl do mužstva sedmnáctiletý dorostenec Bičovský. Neostýchal se ani střílet.“

Jak je vidět, hned napoprvé prokázal, že jednou by ligu mohl hrát pravidelně. Stěžil však i on očekával, že v ní vydrží šestnáct let.

„Snad jsem trenéra nezklamal, protože mě postavil i příště v Bratislavě na Interu, kde jsme prohráli 0:1. Vydržel jsem na hřišti zase celý zápas. Bohužel jsem doplatil na nezkušenost. Dal jsem hlavou gól, jenže rozhodčí mi zapískal faul. Později bych si dal po-

Před ligou na staré Droždárně. Zleva stojí Jaroslav Vojta, Přemysl Bičovský, Jiří Setínský, Ján Gomola, František Vítů, Emil Stibor, Pavel Stratil, Václav Kameník a kapitán Josef Myslivec.

zor, abych se s brankářem nesrazil. A navíc bych šel hned po gólu suverénně na půlku, zatímco tady jsem se ještě omlouval.“

Čtyři dny po lize na Interu už zase hrál v dorostenecké lize proti Plzni a k vítězství 5:3 přispěl třemi góly. Od té doby až do konce ligového ročníku za áčko někdy hrál, někdy střídal, někdy se na hřiště nedostal vůbec. Celkem to dělalo patnáct zápasů a dva góly, první 4. května 1968 doma proti Žilině při vítězství 3:1. Bylo mu sedmáct let, osm měsíců a šestnáct dnů. V 54. minutě vystřídal Gomolu a v 80. minutě zvýšil na 3:0. Bičovského elán přinesl zvrát, tvrdil titul u jednoho z referátů. Druhý gól vstřelil o tři týdny později v Plzni, kde zajistil výhru 1:0.

„Při mém prvním gólu utekl Jula Kantor po pravé straně, přihrál po zemi asi šest metrů před branku a já doklepl míč podle brankáře Smaka. Jednoduchý a pro mě typický gól, takových jsem dal hodně. Hlavní je dostat se v pravou chvíli na správné místo, najít si prostor a potom se trefit.“

Ligu, která měla čtrnáct týmů, vyhrála poprvé Trnava, Teplice skončily deváté, sestoupily Plzeň a Bohemians.

První ligovou sezonu můžeme ukončit kuriozitou: týdeník *Kopaná-Hokej* ho už sice před jarem 1968 uvedl na soupisce, ovšem napsal, že je mu osmnáct, což mu ještě nebylo, a hlavně – dal mu křestní jméno Václav! Nebylo to poprvé, co novináři v jeho začátcích nevěděli, jak se jmenuje; ostatně to se v době před internetem stávalo mnoha mladíkům. Takže z Bičovského byl jednou Bydžovský, jindy Bidžovský nebo Byčovský, potom zase Bickovský. Naštěstí netrvalo dlouho a všichni dobře věděli, kdo je Přemysl Bičovský. Z neznámého mladého chlapce se stala vycházející hvězda československého fotbalu.

Do této doby spadá jedno utkání, které samo o sobě není nijak důležité, ovšem je zajímavé tím, kdo v něm hrál. První tým Tep-

Fotografie vznikla na podzim 1968. Vedle Přemysla Bičovského sedí vedoucí týmu Krbec, trenér Rýgr, doktor Pilař, masér Šimon a další náhradník Josef Jelínek. Tento hráč o několik měsíců později emigroval při zájezdu mužstva do Verony. Průšvih o to větší, že do Itálie odjel na služební pas spoluhráče Julia Kantora, protože vlastní neměl. Za Jelínkem je předseda oddílu Drahomír Cihlář. Na snímku je vidět, jak na Droždárně seděli diváci blízko u hřiště.

lic porazil 23. srpna 1967 v Českém poháru béčko Bohemians 2:0. V krajských novinách se psalo, že domácí nastoupili s dorostencem Přemyslem Bičovským, který patřil k nejlepším útočníkům a dal i první branku střelou z dálky. V útoku hostů zaujal dobrým výkonem Antonín Panenka. Nikdo netušil, kolik toho ti dva spolu jednou odehrají v Bohemians i v reprezentaci, a nakonec se potkají i jako soupeři v Rakousku. Ligu si proti sobě poprvé zahráli 24. března 1968 v patnáctém kole. Teplice doma zvítězily nad Bohemkou 2:0. Bičovský nastoupil ve 28. minutě, Panenka v 60. – a byl to jeho první ligový zápas.

STADION ZE STARÝCH ČASŮ

Když přijde řeč na historii fotbalu v Teplicích, není možné vynechat legendární, nezapomenutelný, vpravdě ikonický stadion U Droždárny. Naposledy se na něm hrálo v roce 1973, ale předtím si bez něj po celá desetiletí nešlo zdejší fotbal představit. Nyní tady najdete parkoviště a supermarket.

„Droždárnu jsem zažil jako divák i jako hráč. Kdo tam nebyl na fotbale, nemůže si to ani představit. Soupeři k nám nejezdili rádi. Jako dneska slyším, když přijela Trnava v největší slávě, jak Jožka Adamec nadával: Aj boha, opat' do tejto areny! Není divu, že se

Atmosféra U Droždárny byla jedinečná a nenapodobitelná. Přemysl Bičovský útočí, faníři mu diváci na zaplněné tribuně k stání. Zápas se Spartou na jaře 1970 skončil 2:2.